

Zegening, Themadag 11 december 2016

Introductie

Een cursus in wonderen wil ons opleiden tot 'vergevers'. De reden hiervoor is dat wij ons vergissen in wie we zijn en in de wereld die we zien. Wij denken dat de wereld de oorzaak is van wat wij zien en wat wij daardoor ervaren. De Cursus leert ons, dat wij zelf, de 'keuzemaker' in de denkkeest, de maker zijn, de bedenker van de wereld die we zien, en dus *willen* meemaken wat we denken mee te maken.

Niemand wil waanzin, en evenmin klampt iemand zich aan zijn waanzin vast als hij inziet dat het dit is. Waanzin wordt beschermd door het geloof dat die waar is. (...) En als ze de waarheid is, dan moet haar tegendeel, dat voorheen de waarheid was, nu waanzin zijn. Zo'n omkering, compleet omgedraaid, waarbij waanzin innerlijke gezondheid is, illusies waar zijn, aanval een vriendelijkheid is, haat liefde, en moord een zegening, ziedaar het doel dat de wetten van de chaos dienen. (T23.II.14:1,2,5,6)

Als ons dat niet meer bevalt, helpt het niet de wereld te proberen te veranderen, die slechts een projectie is, maar wel onze denkkeest. En wel door de leraar die we kiezen. Het ego als leraar heeft ons opgeleid tot oordelaars, daders en slachtoffers, kortom 'afscheiders'.

Er vallen maar twee lessen te leren. Elk resulteert in een andere wereld. En elke wereld volgt met zekerheid uit haar bron. Het vaststaand resultaat van de les dat Gods Zoon schuldig is, is de wereld die jij ziet. Het is een wereld van verschrikking en vertwijfeling. (T31.I.7:1-5)

De andere Leraar, de Heilige Geest, leidt ons op om in te zien dat wij ook anders kunnen kiezen, namelijk om de onwaarheid in te zien van onze oordelen gebaseerd op het geloof in afscheiding. Wat we hebben te doen, is terugkeren naar onze denkkeest en vragen om correctie.

Het resultaat van de les dat Gods Zoon schuldeloos is, is een wereld zonder angst waar alles door hoop wordt verlicht en sprankelt van een milde vriendelijkheid. Er is niets wat jou niet roept met een zacht verzoek jouw vriend te mogen zijn, en zich met jou te mogen verbinden. (T31.I.8:1-2)

Die correctie komt altijd neer op het zien van een uiting van of een roep om liefde, óók in onszelf! We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, op weg naar Huis.

Eén Leraar is in alle denkkeesten en Hij onderwijst alle dezelfde les. Hij leert jou steeds de onschatbare waarde van iedere Zoon van God en doet dat met oneindig geduld, geboren uit de oneindige Liefde uit naam waarvan Hij spreekt. Elke aanval is een roep om Zijn geduld, aangezien Zijn geduld elke aanval in een zegening kan vertalen. (T7.VII.7:2-4)

Vergeving komt er dus op neer om niets van wat we zien de waarde te geven die we er daarvoor aan gaven, maar slechts te zien als hulpmiddel om aan te ontwaken. Alles wat we lastig vinden, laat ons zien waar we nog geloof aan hechten en dus projecteren. Dit is geen zonde, maar een vergissing die correctie behoeft.

Wanneer een broeder zich krankzinnig gedraagt, biedt hij jou een gelegenheid hem te zegenen. Zijn behoefte is de jouwe. Jij hebt de zegen nodig die jij hem geven kunt. Er is voor jou geen andere manier om die te ontvangen dan door die te geven. Dat is de wet van God en daar zijn geen uitzonderingen op. Wat je afwijst ontbreekt jou, niet omdat er gebrek aan is, maar omdat jij het in een ander hebt ontkend en het daarom in jezelf niet bewust bent. Elke reactie van jou wordt bepaald door wat jij denkt dat je bent, en wat je wilt zijn is wat jij denkt dat je bent. Wat je wilt zijn moet dus wel al jouw reacties bepalen. (T7.VII.2)

Zegening is dus een 'praktische' variant van vergeven; wat ik zegen accepteer ik als wat het is: niets om over te oordelen.

Vanuit jouw grootheid kun jij alleen maar zegenen, omdat jouw grootheid je overvloed is. Door te zegenen houd je die in je denkkeest vast, bescherm je die tegen illusies en behoud jij

jezelf in de Denkgeest van God. Onthoud altijd dat jij je nergens anders kunt bevinden dan in de Denkgeest van God. Wanneer je dit vergeet zul je wanhopen en zul je aanvallen. (T9.VIII.5)
En nu is ook de volgende uitspraak uit de Cursus te verstaan:

Telkens wanneer je een broeder een zegening ontzegt, zul *jij* je misdeeld voelen, omdat afwijzing even totaal is als liefde. Het is even onmogelijk een deel van het Zoonschap af te wijzen als het ten dele lief te hebben. (T7.VII.1:1,2)

De totaliteit hier is de onverenigbaarheid van het denksysteem van het ego en dat van de Heilige Geest. Telkens wanneer we dat van het ego kiezen voelen wij ons misdeeld. De zegening die we ontvangen, is de ervaring van vrede en vreugde die ontstaat als wij het denksysteem van de Heilige Geest kiezen en dus geen oordeel koesteren.

Tot slot nog enkele citaten over zegening:

Waar een wonder is gekomen om te genezen is er geen verdriet. En om dit alles te laten gebeuren is niets meer nodig dan één enkel ogenblik van jouw liefde zonder aanval. In dat ene ogenblik ben je genezen, en in dit ondeelbare ogenblik is alle genezing volbracht. Wat staat er los van jou, wanneer jij de zegen aanvaardt die het heilig ogenblik brengt? Wees niet bevreesd voor een zegening, want Degene die jou zegent heeft heel de wereld lief, en zorgt ervoor dat er niets in de wereld is om bang voor te zijn. (T27.V.4:1-5)

Nu zijn we gezegend, en nu zegenen we de wereld. Wat we gezien hebben, willen we uitbreiden, want we willen het overal zien. We willen het in iedereen zien stralen met de glans van Gods genade. We willen dat het aan niets wat we zien onthouden wordt. En om te garanderen dat dit heilige zicht inderdaad het onze is, geven we het aan alles wat we zien. Want waar we het zien, zal het ons worden teruggegeven in de vorm van lelies die we op ons altaar kunnen leggen, om het tot een huis te maken voor de Onschuld zelf die in ons woont en ons Zijn Heiligheid als de onze schenkt. (Wdl.187.11)

Laat dan de Zoon van God uit zijn slaap ontwaken en, terwijl hij zijn heilige ogen opent, opnieuw terugkeren om de wereld te zegenen die hij heeft gemaakt. Ze begon in dwaling, maar ze zal eindigen als de weerspiegeling van zijn heiligheid. En hij zal niet meer slapen en dromen van de dood. Sluit je dus vandaag bij mij aan. Jouw glorie is het licht dat de wereld verlost. Houd verlossing niet langer tegen. Kijk naar de wereld om je heen en zie het lijden daar. Is jouw hart niet bereid je vermoeide broeders rust te brengen? (Wdl.191.10)

De macht van God, niet die van jou, brengt wonderen teweeg. Het wonder zelf vormt slechts de getuige dat jij de macht van God in jou hebt. Dat is de reden waarom het wonder een gelijke zegening geeft aan allen die erin delen, en tevens waarom iedereen erin deelt. De macht van God is onbepaald. En daar ze altijd maximaal is, schenkt ze alles aan iedere roep van wie dan ook. Hierin bestaat geen rangorde naar moeilijkheid. Aan een roep om hulp wordt hulp gegeven. (T14.X.6:9-15)

In tegenwoordigheid van jouw broeders heiligheid is de wereld stil, en daalt er vrede over haar neer in een lieflijkheid en zegening zo compleet, dat niet één spoortje strijd overblijft om jou te kwellen in het duister van de nacht. (T24.VI.1:1)